

til — man kan gerne sige være indlemmet i — Danmark, en ejendommelig Form for en Fristat, der frit efter Forløbet af 15 Aar skulde overveje, hvorledes den vilde stille sig til de to Nabostater. Jeg tror, enhver, der ser paa alle de Ideer, som her har været fremme, vil være paa det rene med, at hvis denne Plan var blevet til Virkelighed, da vilde det for Danmark have medført de allerskadeligste Følger. Der vilde have været en ustandselig Agitation dernede, en bestandig Forbitrelse af Forholdet mellem Danske og Tyske paa begge Sider af den nye Grænse. Det vilde være at skabe de største Færev for den danske Stats hele Stilling. Derfor er det lykkeligt, at de franske og engelske Politikere paa det Tidspunkt forstod Danmarks Interesser meget bedre end den danske Regering, vi den Gang havde og i det store og hele har endnu. Saaledes som deres Forstaaelse deraf kommer til Udtryk i denne Udtalelse fra det franske Udenrigsministerium, at Planens Gennemførelse vilde frembyde den største Færev for, at Danmark i Længden mistede hele eller en Del af Nordsløvig, fælder den paa afgørende Vis Dommen over hele denne Plan, og ejendommeligt er det jo at se, at i det Øjeblik, da man endelig skal offentliggøre saa meget, som man har ladet sig tvinge til at offentliggøre om den Gang foregaaede Begivenheder, da udelader man den afgørende Sætning, forvansker den Oplysning, der gives, fordrejer dens Karakter ved netop at udelade de afgørende Ord, uden at der kan anføres nogen som helst forstandig Grund derfor ud over den, at man ønsker at skjule for Folk, hvorledes Frankrigs Udenrigsministerium paa dette Tidspunkt bedømte den Politik, for hvilken den højtærede Statsminister bærer Ansvaret. Ikke er der under disse Forhandlinger blot med et Ord antydet nogen som helst rimelig Grund for den Forandring af Udtalelserne, der er foretaget ved Forelæggelsen for Offentligheden.

Men ligesom denne Plan ikke var stemmende med Danmarks Interesser, saaledes var den ogsaa uforenelig med det danske Folks Ære. Danmark havde overfor de afgørende Magter paa Fredskonferencen stillet sit Krav om en Folkeafstemning. Danmarks Ønske var blevet fuldt ud opfyldt med Hensyn til hele Karakteren deraf; vi havde intet, vi kunde beklage os over. Hvis man havde paatvunget os Afgørelsesmaaden, hvis den var sket endda uden Forhandling med Danmark, saa kunde vi

have rejst Kritik og Indvendinger bagefter, men den foregik, netop som vi havde foreslaaet. Og saa bagefter møder man fra dansk Side og siger: Nej, nu skal denne Afstemning, som vi selv ønskede, ikke gælde, om 15 Aar skal det hele gaa om igen, og for dette Tidsrum af 15 Aar skal den paagældende Befolkning bringes i et saadant Forhold til Danmark, at vi er i Stand til at benytte denne Tid til en systematisk Paavirkning af den. Det forekommer mig, at den Adfærd, her er øvet, kan Danmark ikke være bekendt, og det er mig til dette Øjeblik en uforstaaelig Ting, en Gaade, hvorledes den højtærede Statsminister, der i Foraaret 1919 var en af dem, der forelagde dette Spørgsmaal for de allierede Magter, som fremsatte Ønsker, som Gang paa Gang var med til at sige: Netop saadan ønsker vi det, hvorledes han et Aar efter har kunnet være med til at slaa en Streg over alt dette, gaa fra de Erklæringer, som han den Gang var med til at give overfor de allierede Magter, og føre den uforsvarlige og fordømmelige Politik, som blev ført i Foraaret 1920.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen sagde om disse Forhold, at dette var jo nu alt sammen Historie, og deri har det ærede Medlem naturligvis Ret. Han har imidlertid selv taget denne Historie frem her, har gjort det paa en efter min Mening urigtig Maade, og derfor har jeg ønsket at sige, hvad jeg anser for den rigtige Opfattelse, rent historisk set, af de Begivenheder, som den Gang fandt Sted. Jeg tror, der er Grund til at dvæle noget ved den Historie, fordi det jo nu en Gang gælder, at Historien er stærk, og at disse Begivenheders Følger vil gøre sig gældende for Danmark langt ud i Fremtiden. Jeg er ganske enig i den Opfattelse, at vi nu i første Række bør rette Blikket mod Fremtiden, mod Ordningen, som den er, og som den kan ventes at blive. De Forhandlinger, som har fundet Sted her i Tinget i dette Efteraar, viser jo, at der er en glædelig Enighed mellem de forskellige politiske Partier her i Salen om adskillige vigtige Punkter. Der er nu opnaaet fuld Enighed om en Ting, som før var meget omstridt, nemlig at den Grænse, der blev Resultatet i 1920, den maa nu ligge fast. Den anerkendes fra alle Sider, og alle danske Partiers Ønsker og Bestræbelser gaar ud paa fremtidigt at sikre denne Grænse. Der er her i Tinget kun eet Medlem, som overhovedet tænker sig at anfægte denne Grænse, det